

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ (Β' Μέρος) : ΚΡΑΤΟΣ ΛΙΓΩΝ Η' ΚΡΑΤΟΣ ΟΛΩΝ; (της Ιωάννας Μουτσοπούλου)

Ελευθερία και

Σύστημα Αξιών

Η ελευθερία είναι ήδη μία αξία και μάλιστα από τις θεμελιωδέστερες. Υπάγεται από τη φύση της σε ένα σύστημα αξιών, όπως άλλωστε και κάθε αξία. Αν δεν μπορεί να ενταχθεί στο σύστημα αυτό, τότε δεν θα πρόκειται για κάποια αξία, αλλά για έλλειψη αξίας, για ένα χάος.

Η έννοια «αξία» έχει πάντοτε ένα ηθικό και διαπιστευτικό υπόβαθρο –ηθικό τουλάχιστον για την εποχή της. Κάθε αξία αποτελεί μια αναφορικότητα στην ολότητα και την υπέρβαση και αυτή είναι η αληθινή φύση της.

Αν δεν έχει ένα τέτοιο υπόβαθρο, τότε δεν θα πρόκειται για αξία, αλλά για διαστρέβλωση της έννοιας της αξίας, όπως είναι η εξουσιαστικότητα ή η ηθελιμένη παράδοση του εαυτού στην εξουσία –το ηθελιμένο εδω δεν δικαιολογεί ούτε τον εξουσιαστή ούτε τον εξουσιαζόμενο, γιατί και τα δύο είναι ενάντια στην αληθινή και αναπαλλοτριωτή φύση των όντων. Αυτό το τελευταίο είναι ζήτημα φιλοσοφικού στοχασμού και στο βάθος όλων των απόψεων για οποιοδήποτε θέμα ενυπάρχει μία φιλοσοφική θέση, έστω και συσνεσίθηα.

Επομένως η ελευθερία αυτή μπορεί να είναι είτε μία αξία και γι' αυτό άρρηκτα δεμένη με ένα ευρύτερο σύστημα αξιών είτε απλά μια μη ομολογημένη ευχέρεια για απόκτηση δύναμης. Αυτό το τελευταίο θα παρέπεμπε περισσότερο στα ζωικά ένστικτα παρά σε ανθρωπίνες αξίες. Ίσως μάλιστα να είναι και καλύτερο των ζωικών ενστικτών, γιατί σε εκείνη την περίπτωση η ανάγκη για δύναμη συνθεότερα προκύπτει από την πραγματική ανάγκη, ενώ στον άνθρωπο προέρχεται από τη φαντασίωση, για την οποία τα ζώα είναι ανίκανα. Η φαντασίωση ως πλάνη ή παράλογη φαντασία είναι καλύτερη και των ενστικτών, παρόλο που εμπλέκεται στενά μαζί τους χρησιμοποιώντας τα, γιατί η αιτία αυτής της εμπλοκής είναι μη λογική και δεν εντάσσεται σε οποιοδήποτε σύστημα αξιών.

Τα συστήματα αξιών μπορούν να είναι είτε επιβιωτικά (αν ο χρόνος είναι ο κατάλληλος) είτε ηθικά (ανάμεσα σε όντα έλλαγα και διακριτικά). Η καταλληλότητα του χρόνου είναι αποφασιστικός παράγοντας για τον προσδιορισμό της χρήσης ενός χαρακτηριστικού ή εξελικτικής ή ευελικτικής, όπως των ενστικτών. Όταν ο χρόνος είναι ακατάλληλος θα πρόκειται για φαντασίωση, γιατί ο χρόνος, πέραν της απλοϊκής πια διαπίστωσης ότι κυλάει ανεμπόδιστα και μας εμπνέει φόβο θανάτου, έχει κυρίως μια εξελικτική λειτουργία και γι' αυτό η οπισθοδρόμηση, όπως π.χ. το να ξαναγίνουμε ζώα, είναι παραλογισμός και υποβάθμιση.

Όλες οι αξίες συνδέονται –ανεξάρτητα από το τι συμφέρει εμάς ως άτομα- με όλες τις άλλες αξίες του αυτού επιπέδου και σε αυτή τη σύνδεση βρίσκεται η αληθινή σημασία τους. Υπάρχει σύστημα αξιών και όχι μεμονωμένες αξίες, παρόλο που σε κάθε εποχή μπορεί να τονίζονται κατ' επιλογή. Η επιλεκτικότητα απέναντι στις αξίες με απόρριψη άλλων μπορεί να οδηγήσει σε όλεθρο ατομικό και κοινωνικό.

Θα πρέπει επίσης να μην ξεχνάμε ότι, όπως έλεγε και ο Πλάτωνας στους Νόμους του και όχι μόνον, **οι ιδέες δεν είναι όλες της αυτής αξίας ή επιπέδου** –και εδώ γεννάται ένα πρόβλημα: πώς θα συνδέουμε αξίες του αυτού επιπέδου και θα αφήνουμε πίσω αξίες καλύτερων επιπέδων ως δευτερεύουσες –αν βέβαια αυτή η επιλογή παράταται ως αναγκαία. Για παράδειγμα: Ο κοινοβουλευτισμός είναι δευτερεύουσα αξία σε σύγκριση με την ελευθερία. Η εθνικότητα είναι δευτερεύουσα σε σύγκριση με την αγάπη και την ενότητα**. Η πίστη στο γάμο είναι δευτερεύουσα σε σύγκριση με την αγάπη. Η πειθαρχία δευτερεύουσα σε σύγκριση με τη συνείδηση καθαυτή. Οι δευτερεύουσες αξίες είναι περισσότερο συνδεδεμένες με τη μορφή και την αντικειμενική οργάνωση, ενώ οι πρωτεύουσες περισσότερο συνδεδεμένες με τη συνείδηση και την υποκειμενική φύση και ασαφιστικότητα.

Ποιο όμως θα μπορούσε να είναι το σύστημα αξιών που τοποθετεί την ελευθερία στην ορθή της θέση;

Αρχικά πρέπει να σημειώσουμε ότι ο άνθρωπος έχει ανάγκη –όπως και όλα τα όντα- από την **ασφάλεια** και την **ελευθερία**.

Αυτοί οι δύο θεμελιώδεις πυλώνες της ζωής στηρίζονται σε μία γνωστή τριλογία ιδεών, αν και δεν είναι σάφες το αν στην εποχή που εξαγγέλαμε ήταν διακριτή αυτή η λειτουργία ανάμεσά τους. Αυτή η τριλογία είναι: **Ελευθερία – Ισότητα – Αβελοφούνη**. Φυσικά το ότι εξαγγέλαμε στη Γαλλική Επανάσταση δεν σημαίνει ότι αυτές οι έννοιες δεν ήταν γνωστές πριν από αυτήν.

Αν λοιπόν παρατηρήσει κανείς προσεκτικά, θα ανακαλύψει ότι η Ισότητα και η Αβελοφούνη είναι οι αξίες εκείνες που στηρίζουν την **ασφάλεια** και στις οποίες με τη σειρά του στηρίζεται και το **κράτος πρόνοιας** που παρέχει την επιζητούμενη ασφάλεια.

Ο Ρουσόω στη θεωρία του Κοινωνικού Συμβολαίου θεωρεί ότι οι άνθρωποι ανταλλάξαν την ελευθερία τους με την ισοότητα σαν θεμέλιο συγκρότησης τους σε πολιτικό και κοινωνικό σώμα και έτσι κατ' ουσίαν την δίδωσαν στο δικαίωκό πλαίσιο του κοινωνικού συμβολαίου. Ο Ρουσόω δίνει έμφαση στο γεγονός ότι μόνον με την ισοότητα θα μπορούσε να απαλλοτριωθεί θεσμικά η αφερτηριακή ελευθερία της ανθρώπινης ατομικότητας ή προσωπικότητας και ότι καμμία μικρότερη αξία ή αρχή δεν θα μπορούσε να πραγματοποιήσει αυτήν την θεμελιώδη πολιτική μετουσίωση ή αλχημεία.

Η παρατήρηση αυτή του Ρουσόω μπορεί να συνδεθεί θεμελιωδώς με την παρατήρηση για την διττή φυσική ανισότητα που ως άνθρωποι θέλουμε να αντισταθίσουμε μέσα π.χ. από την εκπαίδευση ή από την διανομή ή από την διανομή των στενότητας φυσικών πόρων της ζωής και έτσι ερχόμαστε στην σημαντική σημείωση του Αριστοτέλη ότι η σπανιότητα ή στενότητα επιβάλλει την αναγκαιότητα της δικαιοσύνης, εξ ου τελικά και η θεμελιακή σχέση ισοότητας και δικαιοσύνης. Και συνεπώς σε όλα αυτά ενυπάρχει ο συνεκτικός κρίκος της ευθύνης και της ομαδικότητας.

Η ισοότητα διακηρύσσεται από τα περισσότερα συντάγματα. Η αβελοφούνη όμως εκλαμβάνεται ως μία συναισθηματική και επομένως μερικώς ανήτη έννοια. Αλλά η αλήθεια δεν είναι αυτή.

Η αβελοφούνη απορρέει από την κοινή καταγωγή και του κοινού σκοπό των όντων. Οστόσο αντί της αβελοφούνης έχουν χρησιμοποιηθεί άλλες έννοιες υποκατάστατες όπως η συλλογικότητα και η κοινωνία, οι οποίες όμως υπαγορεύονται από την ανάγκη για επιβίωση –χωρίς αυτό να αιμαρεί την παραπάνω σκέψη του Ρουσόω. Στην περίπτωση που δεχόμαστε μόνον τα υποκατάστατα πρέπει αναγκαστικά να δεχθούμε και τον ανταγωνισμό που εμπεριέχεται και τη συνθηματικότητά του. Αν από το άλλο μέρος δεχθούμε την ενιαιότητα του εαυτού ως φύση, τότε έχουμε το δικαίωμα απέναντι στο περιβάλλον αλλά αναλαμβάνουμε και την ευθύνη απέναντι του.

Η διαφορά αυτή οφείλεται στο ότι τότε θα δεχόμαστε ότι κάθε αρχή ισχύει για όλους το ίδιο. Τότε μόνον οι αρχές, οι αξίες και η ηθική έχουν πραγματικό υπόβαθρο. Δυστυχώς αυτό είναι κάτι που ποτέ δεν αποδόθηκε ο άνθρωπος.

Ας αναλύσουμε όμως στην παραπάνω τριλογία ή ομάδα των ιδεών και την εσωτερική της λειτουργία, πώς δηλαδή οι έννοιες αυτές αλληλοπροσδιορίζονται, ώστε να αποκτούν το αληθινό νόημά τους.

Η Ισότητα στην πραγματικότητα εμπεριέχει την αρχή της Δικαιοσύνης. Δεν σημαίνει ότι όλοι είναι ίσοι σε τόπο και χρόνο. Αυτό θα ήταν και πλάνη και άδικο. Βάσει του νόμου της αιτιώδους συνάφειας και των αποτελεσμάτων που ισχύει στη ζωή καθετί επιφέρει τα αποτελέσματά του. Επομένως η ποιότητα την οποία εκφράζουμε κατευθύνει τις πράξεις μας, πράγμα που επιφέρει τα αποτελέσματά του. Αυτό είναι και μία δικαιοσύνη, ότι δηλαδή τα αποτελέσματα είναι συσναμή με την ποιότητα. Εξάλλου στη νομική επιστήμη είναι πολύ θεμελιώδης η αιτιώδης συνάφεια ανάμεσα στην πράξη και το αποτέλεσμα της. Η αντιστοιχία αυτή οφείλεται στην έννοια της ισοότητας. Η Ισότητα δεν σημαίνει εκείνη την ανήτη και και υπό καθεστώς ισοότητας να θεωρούνται όλοι ίσοι άνευ όρων.

Δηλαδή η ισοότητα έχει πρώτα μία εσωτερική (μέσα στον άνθρωπο) λειτουργία και κατόπιν μία εξωτερική, λειτουργούσα ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτή η διττός λειτουργούσα ισοότητα έχει έννοια εξελικτική, δηλαδή ο άνθρωπος πρέπει να έχει τη δυνατότητα βελτίωσης του εαυτού του και των σχέσεών του –εκτός αν κανείς αποδέχεται την έλλειψη αυτής της δυνατότητας για βελτίωση, πράγμα που είναι βολικό για κάθε ανταγωνισμό και ανταγωνισμό. Η παρεμπόδιση αυτής της λειτουργίας π.χ. με επιβολή δυσμενών ή αντίθετων συνθηκών βιοτικών ή μορφωτικών (π.χ. αναλφαβητισμού, πείνας, έλλειψης ελευθερίας στη σκέψη ή τη θρησκευτική επιλογή, διασποράς κ.ο.κ.) είναι αντίθετη προς την αρχή της Ισοότητας. Αν εφαρμόζονται στην πραγματικότητα η αρχή της Ισοότητας, η πολιτική και πολιτισμική κατάσταση σε κάθε χώρα και παγκόσμια θα ήταν απολύτως διαφορετική. Κάθε παράβαση αρχών αποσκοπεί ακριβώς στην καταπάτηση των τριών αυτών αρχών, της Ισοότητας και της Αβελοφούνης.

Η Αβελοφούνη βέβαια είναι το υπόβαθρο για όλες και η μη αποδοχή της οδηγεί σε στενές ερμηνείες της Ισοότητας και της Ελευθερίας. Η ενυπάρχουσα Ενότητα εκφραζόμενη ως Αβελοφούνη είναι κάτι πέραν της κοινωνικής οργάνωσης που γίνεται για λόγους ανάγκης και επιθυμίας και που μπορεί να πάρει τη μορφή ρατσισμού, θρησκευτικής μισαλλοδοξίας, εθνικισμού, τοπικισμού ή οποιοδήποτε άλλη μορφή. Από το άλλο μέρος αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε οργάνωση πρέπει να είναι αδιάκριτα διάτρητη στο τυχαίο και την επιβολή εκ των έξω, πράγμα που θα συνέβαινε, αν επιχειρείτο να εφαρμοσθεί πρόωρα και ανόρμουσα μαζευματιστικά η Αβελοφούνη –μία και η έννοια της δεν είναι τόσο προφανής όσο φαίνεται.

Αυτό που ασαφέρθηκε παραπάνω για την ακαταλληλότητα του χρόνου δεν ισχύει μόνον για τις οπισθοδρομικές ιδέες, αλλά και για τις ριζοσπαστικές που έγκεινται τόσο σε πρόωρη και λαυθαυμένη ερμηνεία των ιδεών όσο και στο πρόωρο της εφαρμογής τους, παραγνωρίζοντας την δεκτικότητα της πραγματικότητας. Η εξελικτικότητα του χρόνου έχει ρυθμό και δεν κάνει άλματα χωρίς την αναγκαία αναλογία συνείδησης. Επιπροσθέτως ο σκοπός που εξυπηρετεί μία ενέργεια είναι καθοριστικός διευθυντικός παράγοντας για όλη την εκδίπλωση ενός οχείδιου. Αν ο σκοπός είναι η επιβολή μιας ανώτερης ιδέας από φαντισμό ή διανοητική έπαρση, ακόμη και αν είναι ορθά κατανοητή, δεν είναι εξελικτική. Για παράδειγμα, είναι φανερό ότι η παραπάνω τριλογία των μεγάλων ιδεών δεν άρμοζε στο επίπεδο της ανθρώπινης κατανόησης κατά τη Γαλλική Επανάσταση.

Οι έννοιες, ως η αντίληψη που έχουμε για τις ιδέες, δεν πρέπει να εμπεριέχουν χαστικότητα, αλλά αντιθέτως να οδηγούν σε μία ανοικτή και εξελισσόμενη τάξη. Αυτό βέβαια είναι ακατάρρωτο, αν κανείς σκέπτεται μόνον με όρους ανταγωνισμού και υποερχής.

Η ελευθερία ως έννοια δεν εμπεριέχει χαστικότητα (όπως συχνά νομίζεται) ούτε υποταγή απέναντι στην επιθυμία –αυτό είναι ενάντια στη φύση της. Κάθε έννοια πρέπει να συσχετίζεται με το Όλο, πράγμα που σημαίνει τάξη χωρίς υποταγή, αλλά με ελευθερία, και μόνον υπό αυτή την προοπτική πρέπει να ελέγχεται η αξία και ισχύς της. Ο,τιδήποτε χωρίς αναφορά στο Όλο δεν έχει σχέση ούτε με την ελευθερία ούτε με τις θεμελιώδεις έννοιες της υποερχής. Αυτό δεν σημαίνει υποταγή του μέρους στο Όλο και πολύ περισσότερο δεν σημαίνει υποταγή σε κάποιο μεγάλο σύνολο, αλλά ούτε εναντίωση σε αυτό για επιβεβαίωση μιας δήθεν ελευθερίας και αυταξίας.

Αιταιτείται μία παράξενη ισορροπία ανάμεσα στους δύο πόλους ύπαρξης (που είναι και οι δύο ποιοτικοί και όχι ποσοτικοί) και γι' αυτό η ανθρωπότητα δεν είναι ακόμη έτοιμη, παραπαίζοντας δραματικά ανάμεσα στους δύο.

Η ελευθερία που παρέχει η παγκοσμιοποίηση ήταν κατά το πλείστον μία φωνήκη, γιατί επικεντρώθηκε κυρίως στα υλικά αγαθά και ο μεν πλούτος έχει την μέγιστη ευχέρεια για μετακίνηση σε άλλες χώρες μη συνδεδεμένος ιδιαίτερα με κάποια χώρα, όμως η πλειονότητα των ανθρώπων δεν έχει τέτοια δυνατότητα. Επομένως στην πραγματικότητα η ελευθερία αυτή εκ των πραγμάτων καθιερώθηκε για το κεφάλαιο, που έτσι είχε την ευχέρεια να «μετακομίζει» σε άλλες χώρες με πιο συμφερόντες όρους φορολογίας και άλλων υποχρεώσεων, ενώ ο απλός πολίτης παρέμεινε συνδεδεμένος με έναν τόπο υποκειμενικός στις οικονομικές του υποχρεώσεις και αποτελέσματα έτσι μία δέσμη πηγή ή εισπράξης εσόδων, της οποίας μάλιστα τη χρήση δεν μπορεί να ελέγξει, όπως π.χ. εισπράττονται από τους λαούς τα πακέτα διάδοσης των τραπεζών.

Στην παραπάνω περίπτωση η ελευθερία ήταν ψεύτικη, όχι μόνον επειδή δεν ισχύει για όλους, πράγμα που απεκρύνθη, αλλά και γιατί αποτέλεσε παράγοντα εξουσίας μέσω της διέυρυνσης των κερδών, πράγμα που είναι ασύμβατο προς την ίδια την έννοια της ελευθερίας. Μπορεί να μη μιλάμε για την πνευματική όψη των ιδεών ή αξιών, όμως κάθε μία από αυτές θα πρέπει να αντανακλά στο πεδίο των φαινομένων την πνευματική όψη και να μην είναι υποχείριο της απληστίας του ανθρώπου. Η συνήθης χρήση που κάνουμε των ιδεών είναι το λιγότερο αστεία και εκτός οποιασδήποτε λογικής ανάλυσης. Η ισχύς της οφείλεται απλά και μόνον στην άγνοια των μαζών και την αδράνεια τους στη σκέψη.

Για παράδειγμα: Στα σοβιετικά καθεστώτα δόθηκε βάρος στην «ασφάλεια» ως πρόνοια (δεν φαίνεται όμως να ήταν τόσο επιτυχής όσο φανταζόντουσαν οι οραματιστές του σοσιαλισμού), αλλά αφαιρέθηκε η ελευθερία παντός είδους σε ένα έδω ασφυκτικού ολοκληρωτισμού και εξουσίας. Στα δυτικά καθεστώτα δόθηκε μεγάλο βάρος στην «ελευθερία», αλλά επιχειρήθηκε σταδιακά να μειωθεί η όψη της ασφάλειας ως πρόνοιας. Η παγκοσμιοποίηση επιχείρησε να αφαιρέσει τελείως την όψη της πρόνοιας και ν' αφήσει μόνον την ασφάλεια ως ασυνύμηση και στέρηση τελικά της ελευθερίας. Αλλά τελικά χωρίς την ασφάλεια της πρόνοιας ούτε ελευθερία υπάρχει. Υπάρχει μόνον για τους ισχυρούς ως εξουσία.

Βλέπουμε τελικά ότι ιστορικά η απομύωση της μιας εκ των τριών αυτών θεμελιωδών ιδεών καταλήγει σε ολοκληρωτισμό. Αυτό πρέπει να απασχολήσει αυτούς που ασχολούνται με τους σχεδιασμούς στο πεδίο της διακυβέρνησης, αλλά και της θεωρητικής ενασχόλησης με τα ιδανικά της εποχής. Τα ιδανικά θα πρέπει να έχουν μία λογική συνάφεια με τα **αυθυπαρκτα** συστήματα ιδεών και όχι να είναι αυθαίρετες συλλήψεις που εξυπηρετούν μόνον τις περιστάσεις βραχυπρόθεσμα και τις φανατικές και επαρμένες φαντασιώσεις των σχεδιαστών.

Η αυθυπαρξία των ιδεών αφαιρεί από τον άνθρωπο τη φροβία πεποίθηση ότι ο ίδιος είναι ελεύθερος να δημιουργεί και να καταργεί τις ιδέες, όμως αυτή η πεποίθηση είναι πλάνη. Πέραν τούτου, η αυθυπαρξία τους είναι και ωθήτρια, γιατί στα ανθρώπινα χέρια, αυτή την έννοια του κόσμου των φαινομένων) η κατάληξη των ανθρώπινων προσπαθειών θα ήταν περισσότερο τραγική από όσο είναι σήμερα. Η αυθυπαρξία αυτή τρομάζει, αλλά, αν αναλογισθεί κανείς ότι ο άνθρωπος δεν γνωρίζει καν τον εαυτό του, τότε μπορεί να πάψει να του τρομάζει, αφού και ο ίδιος ο εαυτός του είναι ανεξάρτητος από τη φαντασίωση, που τον κατατρέπει στο πεδίο των φαινομένων, και είναι η βάση του αναπαλλοτριώτου.

Εν κατακλείδι χωρίς την αντίληψη της ενότητας και της ισοότητας δεν μπορεί να υπάρξει ορθή και αληθινή αντίληψη της ελευθερίας και αντιστροφώς. Η εποχή της συγγνωτής αφέλειας και άγνοιας έχει πια περάσει. Έχει έλθει η ώρα της ευθύνης.

Βιβλιογραφία:

1. Ρουσόω Ζαν Ζακ, Κοινωνικό συμβόλαιο, εκδόσεις ΠΟΛΙΣ
2. Κανελλόπουλος Παναγιώτης, "Ιστορία του Ευρωπαϊκού Πνεύματος", Εκδ.ΤΟ ΒΗΜΑ τόμος 12

Διαβάστε επίσης:

- ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ('Α μέρος) - ΚΡΑΤΟΣ ΟΛΩΝ Ή ΚΡΑΤΟΣ ΛΙΓΩΝ;
- ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ('Γ μέρος) - Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΩΣ ΤΟΜΕΑΣ ΙΣΧΥΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
- ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ('Δ μέρος) - Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ" ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
- ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ('Ε μέρος) - ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΚΡΙΤΗΡΙΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΗΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ" ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ιωάννα Μουτσοπούλου
Μέλος της Γραμματείας της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ
27 Ιουλίου 2010